

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumerează și la poște și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Numele singuratici a 5 cr. se vînd la „Tipografia”, soc. pe acțiuni.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Partid de „împăcare”.

(S.) „Punctele de orientare” din „Tribuna Poporului” ne-au orientat pe deplin asupra misiunii noii foi naționale din Arad.

Se rupem cu trecutul și se începem altă politică.

Se mai lăsăm din programul nostru, la care ținem cu atâta sfințenie și se ne croim alt program, acceptabil din partea guvernului maghiar.

Se facem aceea-ce au făcut Sași.

Să ne arătăm prevenitori guvernului unguresc, care a arătat atâta „bună-voință” față de noi, încât ne-a eliberat martirii din temniță.

Și mai la înțeles vorbind, să nu ne mai strâmbăm, să nu mai protestăm, să nu mai manifestăm, să nu mai „dăm cu capul de pârte”, ci să ținem, cu „satisfacțiune” obrazul, ca guvernul unguresc să ne poată lăsa și mai departe cu mâinile sale nespălate. Și să ne lovească cât de des și cât de aspru, ear’ noi se facem o față veselă și senină.

Acesta e programul noii foi românești din Arad. Mulțumim și pentru atâta, dacă nu-i mai mult, — cum așteptau unii. Ales cei cu „steagul nostru”.

Având acum steag, și având și planul gata de luptă națională, nu mai lipsește alta decât numai un lucru; dar’ un lucru mic de tot. Armata care să se pună sub comanda „căpitanului”. Când va fi recrutată și aceasta, lupta e câștigată. Împăcarea cu Maghiarii se va face. Căci acesta e scopul noului partid, care deocamdată are numai conducători, și stă fără gregari — gata de luptă.

Receptul acesta nu e rău pentru oamenii cari stau la distanță. Leacul poate să fie bun pentru aceia cari din alte țări, cu un soare mai senin, vor să știe mai bine decât noi, cei de-acasă, că unde ne doare și cât de tare ne doare.

Noi însă trebuie să-l respingem, pentru-că nu e leac potrivit pentru boala noastră.

Noi avem doftoriile noastre de casă, cari ne-au dat putere suficientă până acum, și pe cari sperăm a le folosi și în viitor cu bun rezultat. Experimentări nu facem, pentru-că ori-ce experimentare e împreună cu primejdie. Noi nu ne expunem primejdiei. Nu pentru aceea doar’, pentru-că noi nu am dori o grabnică împăcare cu Maghiarii. O dorim și noi. Cine o dorește mai mult ca noi? Sîntem destul de adânc pătrunși de convingerea, că interesele noastre sînt strîns legate de ale Maghiarilor, ear’ interesele lor de ale noastre, ear’ la olaltă avem se trăim și se luptăm pentru asigurarea unui viitor mai prielnic. Nu din acest motiv dar’, ci simplu din cauza că o împăcare cu Maghiarii e astăzi cu totul imposibilă, pe lângă toată „bunăvoința” guvernului lui Bánffy, manifestată în mod atât de simțitor față de noi, și pe lângă toată „satisfacțiunea” ce ni-s-a dat când cu grațierea memoriilor.

Noi, considerăm programul nostru național de dogmă, de un ce neatacabil, din care nu putem lăsa nimica. Minutul dorințelor și aspirațiilor noastre se cuprinde în el, ear’ de vom lăsa numai o linie din acest minim, ne-am sinucis singuri ca partid politic. Programul nostru nu e marfă de tirg, cîntată și pusă în vânzare. Pe programul nostru nu se pot începe tirgueli, că: „noi se mai lăsăm, Maghiarii se mai pună”, ci are să ni-se primească întreg. Prea mult ținem dară la programul nostru, la drepturile concretizate în el, pe cari vom să le dobîndim deodată, întregi și neștirbite; de altă parte ear’ prea mult țin și Maghiarii la înfămurarea lor, la grandamania lor, la nesățiosul dor de a ține tot ce pot și cât mai pot, în mîna lor, ear’ naționalităților ne-maghiare se nu le dee nimic, absolut nimic, decât numai maghiarizarea cu forță.

De aceea împăcarea noastră cu Maghiarii e astăzi imposibilă.

Dacă guvernul maghiar ar fi cu adevărat aplicat, fie din propriul său îndemn, fie la dorința mai înaltă, — cum adevărat „căpitanul” din București și necunoscutul său stat major, — a face împăcarea cu Românii, nu credem să nu știe unde are să întrebe și cu cine ar avî să înceapă pertractările. A știut-o Lonyai la timpul său, o va ști și baronul Bánffy. Baronul Bánffy cunoaște destul de bine organizația noastră; ne cunoaște forțele și ne cunoaște firea. Știe că nu cedăm nimica din program. N’are dar’ decât să ne accepteze programul, despre care și altcum a declarat că nu e perhorecat din partea guvernului maghiar, întreg, cum e compus și împăcarea e gata.

Avem partidul nostru, avem conferința noastră națională, avem comitetul executiv: poftescă dl Bánffy la noi și va găsi uși deschise și inimi deschise. Numai așa se poate deslega chestiunea națională devenită atât de arzătoare, la noi acasă, ear’ nu prin București, ori prin Viena. O astfel de împăcare poate fi deobligătoare pentru „căpitanul” din exil, nu însă pentru noi, pentru partidul național, care ține la principiul că: *tot ce se face, prin el se se face*.

Dar’ este curată sinămagire a crede, că guvernul lui Bánffy este aplicat pentru o împăcare. Nici actualul guvern și nici celelalte cari îi vor mai urma, nu vor voi să satisfacă nici în parte, pe calea toamei propuse de „căpitanul”, pretențiilor cuprinse în programul nostru. Așa e azi curentul și guvernul maghiar merge cu curentul. De bună voe Maghiarii nu ne vor da nimica. Vor da însă de silă, forțați de împregiurări. Aceste împregiurări trebuie provocate. Noi avem să le provocăm. Pe Maghiarii, noi trebuie să-i silim ca să ne dee ce ni-se cuvine. Avem să stăruim dela ei drepturile ce ne compet, nu prin umiliri și ingenunghieri rușinoase, ci pe calea unei lupte energice, care să impună factorilor celor cu influință decizitoare asupra lor. Ei au să se plece, nu noi, cari ducem luptă pentru drepturile răpite.

Dacă întemeietorii foi din Arad se înrolau la o astfel de politică, toți Românii de bine i-ar fi primit cu căldură. Pentru-că toți sîntem convinși că numai pe calea aceasta se poate ajunge mai repede la scop. O astfel de politică radicală însă, tocmai pentru-că e „situațiunea schimbătoare”, (și s’a schimbat prin ei, și cu concursul lor) azi nu se poate inaugura. Nu o putem înscena nici noi, și nu o putem pune la cale nici cei dela foaia din Arad.

S’au pus dar’ să facă totuși ceva mai „deosebit”, și au pus temelile unei politici de „împăcare” cu — Bánffy. Programul e vechiu și e al căpitanului Brote! Să abandonăm programul nostru în schimbul unei legi electorale, ce ni-se pune în vedere din partea guvernului maghiar, care a arătat atâta „bunăvoință” față de noi!

Bánffy și bunăvoință! Avem destule dovezi despre această „bunăvoință” a lui Bánffy. Când au fost aspririle atât de multe și atât de revoltătoare ca tocmai sub regimul lui Bánffy? Când au fost atâtea și atât de grele întemnițările ca tocmai sub Bánffy? Nu Bánffy a șters pentru noi legea de presă, și ne-a dat pe mîna poliției, când cu Manifestul agrațiilor și cu convocarea conferințelor electorale din toamna trecută? Nu Bánffy a mers atât de departe în „bunăvoință” sa față de noi, încât ne-a șters din cartea celor vii, și a zis că nu mai existăm ca popor român, ca naționalitate română?

Unde sînt dar’ semnele de „bunăvoință”? Nu le găsim, și nu ni-le pot arăta nici cei grupați în jurul lui — *Russu Șirianu*, pentru-că ele nu există.

Atunci ce rost are dar’ această politică de umilire, inaugurate cu atîta lipsă de sinceritate? Voesc cei dela foaia din Arad să înjghebeze un nou partid românesc? Să poftescă. Nime nu le

stă în cale. Fie însă sinceri și spună ce vreau.

Nu seducă lumea, și nu o îmbete cu apă rece! Pe cine voesc ei să tragă pe sfoară? Poporul, la care se provoacă cu atîta îngâmfare? Poporul nostru e mult mai treaz; are o judecată mult mai sănătoasă și matură; e mult mai bogat în experiențe, decât să se lase a fi tras pe un povârniș primejdios, unde i-s’ar pute nimici întregul rezultat de până acum al luptelor sale lungi și glorioase. Pe Bánffy? E cu mult mai precaut și mai șiret, decât să se lase a fi tras pe sfoară. Ce voesc dar’? Ei o vor ști foarte bine, dar’ n’au curagiul să o spună.

Puși în serviciul unui politician de dincolo, care a primit asupra sa rolul „samsarului cînstit”, îi fac acestuia servicii, pe conta „poporului” nostru.

Domnul D. A. Sturdza are de bună-seamă angajamente față de Viena și Budapesta și pe calea aceasta voesc să se degagieze de ele, — predându-ne pe noi „auf Gnade und Ungnade” pe mîna guvernului lui Bánffy. Dar’ nu va merge! Poporul nostru nu e accesibil pentru o astfel de politică rușinoasă. Românul nu-și pune capul pe tipse!

Astfel de roluri triste au mai avut altcum și alții, și toți i-s’au terminat scurta activitate cu un complet fiasco. Așa vor sfîrși și oamenii „samsarului cînstit”. Cu fiasco și cu rușine. Pentru-că politica lor, pe lângă că e greșită, și îndreptată în contra intereselor poporului român, e încă și necinstită.

Un Dragoș, care la 1848 avea asemenea misiune de „împăcare”, a spus sincer, că ce vrea — Kossuth. Poporul i-a dat răspunsul, așa cum a crezut el că e bine, între împregiurările în cari se afla.

Un Dr. Gáll József, tot „samsar cînstit” și misionar pentru „împăcare” încă i-s’a precizat destul de lămurit calea activității sale. A avut curagiul și a fost atât de onest, de a eșit pe față cu convingerile sale la anul 1884. Și-a formulat un program, cu care a eșit în fața națiunii și a zis: asta voesc! Națiunea a ris, ear’ Gáll s’a retras de pe terenul activității sale, din lipsă de adevăr.

Nu așa fac însă cei dela foaia din Arad.

Ei s’au furișat în sinul nostru, introduși prin contrabandă, ca să lovească și să vulnereze; au intrat în sanctuarul nostru național, ca să-l dărîme și să-l desonesteze; au venit în casa noastră, ca la început să se bată în pept și să ne exclame: „Noi sîntem aceia cari vom scoate carul vostru din noroi”, ear’ după aceea se ne pună revolverul în pept și să ne zică: „v’dați ori nu v’dați pe mîna lui Bánffy?”

Aceia cari vreau, pot să meargă cu ei. Nu-i oprește nime. Dee-le mîna de ajutor, ca să înjghebeze un „partid de împăcare” fie cât de mic, că cu atît mai curînd se se desiluzioneze și ei și se se convingă, că o împăcare în forma contemplată la București numai așa e azi posibilă, dacă renunțăm la întregul nostru trecut și la întreg programul nostru. Cine vrea să aducă astfel de jertfă, poate să o aducă. O face însă pe socoteala sa, nu pe socoteala partidului nostru național. Resultatul și de altcum va fi nul! Pentru-că în tocmai precum nu a stat *Tisza* de vorbă cu *Gáll*, pe motivul, că nu *Gáll* reprezintă opiniunea publică a Românilor, tot astfel nu va sta de vorbă nici baronul Bánffy cu — *Russu Șirianu*, care și mai puțin o reprezintă.

Aceia însă, cari stau pe baza programului nostru național, cari nu voesc să facă obiect de tirguelă din convingerile lor; cari nu voesc ca drepturile lor să se pună la licitație minnuendă: arate-le ușa când îndrănesc să apară în fața lor, pentru-că ei nu reprezintă interesele partidului nostru, ci reprezintă

interesele domnului Sturdza, care îi plătește și îi căpătuește.

Membrii partidului național să se ferească dar’ de ei, căci politica lor de „împăcare” o cursă primejdioasă este!

Sibiu, 2 Martie n.

Nou proces politic. Ni-se scrie din Deva, că pe 1 Martie n. c. sînt citați înaintea tribunalului reg. ung. de acolo șese Români din Dobra, acușați pentru agitație în contra Maghiarilor, comisă prin cîntarea „Doinei lui Lucaci”. Acești mai noi inimi ai Maghiarilor și ai statului ungar sînt următorii: *George Bontos, George Tomuța, Simeon Pascu, Iosif Tîg, Daniil Nedelcovici și Ioan Cinel*.

Credem că toți vor ști să se apere cu bărbăție și cu demnitate, și că vor face pe procuror să înțeleagă, că cel puțin aceea e permis doar’ în Ungaria ca să cînte omul așa cum vrea, și aceea ce lui îi place.

Societatea pentru fond de teatru.

La dorința exprimată din partea comitetului societății pentru fond de teatru român, — inteligența română din Orăștie a decis a invita societatea să-și fină anul acesta acolo adunarea generală, și anume în zilele de Rusaliu.

Act de volnicie. Din Hodac, comitatul Murș-Turda primim știrea despre un nou act de volnicie, comis din partea autorităților publice. E vorba despre cuvîntul „român”, care a fost șters de pe frontispiciul școalelor gr-or. și gr-cat. române de acolo, ca ceva, ce supără ochii patrioților. Măne vom da amănunte despre acest nou semn de „îmblănzire” a organelor guvernului lui Bánffy.

Consul român în Bitolia. Consulatul român din Bitolia, desființat din partea guvernului dlui Sturdza, a fost reînființat din partea guvernului dlui Aurelian, și dl Pădeanu a fost numit titular la postul acesta. Astfel tricolorul român va fîlfăi de nou în acest oraș al Macedoniei.

DIN BUCOVINA.

Guvernul contra candidaturii Drului George Popovici.

— Articol trimis din afară. —

Guvernul bucovinean lucră în ascuns dar’ cu o furie mare contra candidaturii Drului George Popovici.

Motivul combaterii este inteligența covîrșitoare și energia nelendocnică ce a eșit la iveală din cuvîntările de program rostite de Dr. G. Popovici la diferitele întruniri electorale.

Președintele Goës a promis alegeri libere, adevărat a promis că funcționarii politici vor respecta legea, cari nu cunosc altfel de alegeri, decât numai alegeri libere. Făgăduința contelui Goës s’a adevărit drept neadever, căci prefectii (căpitanii) districtuali: Duzinkiewicz, Wolfahrt etc. au mobilizat ceata agenților politici până la ultimul secretar comunal pentru a zădărnici alegerea Drului Popovici. Preoții se amenință cu procese pentru întrecerea stolei, cooperatorii cu strămături disciplinare, învățătorii cu cercetări disciplinare, primarii comunali cu destituirea din posturile lor, secretarii comunali cu nimicirea existenței, și unde nu mai ajunge amenințarea se caută a captiva alegătorii cu făgăduirea diferitelor favoruri personale, precum, scăparea de recrutare etc. făgăduinți, cari se vor împlini întocmai ca și făgăduința contelui Goës, că alegerile vor fi libere!

Dar’ cu ce drept se amestecă guvernul la alegeri?

După lege autoritățile politice au să grijiască numai de menținerea ordinei la săvîrșirea actului electoral și ori-ce funcțiune va trece peste această margine, se califică drept abuz de putere, drept călcare a legii. Guvernul chemat în

prima linie a vechia asupra integrității legilor, se dispensează de acest obligament, arătînd poporului cum au să se nesocotească legile!

Această procedură corupe morala poporului și a funcționarilor politici. Funcționarii administrativi nu sînt hăitași politici, ci judecători administrativi, dela cari se cere aceeași neprecupare și imparțialitate, precum dela un judecător civil, dacă judecata lor are să întîmpline încredere la popor. Ce încredere poate avî de popor în judecățile unor funcționari lipsiți de voință și conștiință, cari nu sînt decât numai creaturi orbe în mîna șefului administrativ?!

Și în adevăr în Bucovina funcționarii politici au decăzut la rolul unor servitori personali ai actualului șef administrativ. Ei cugetă și cred numai la porunca președintelui țerii, ei judecă nu după normele legale, ci cu totul arbitrar, după învînta respectivului particular.

Pentru dinșii atribuțiunile oficiale sînt numai mijloace pentru a storcea poporenilor voința ce o are președintele țerii sau căpitanul districtual.

Dar’ ei fac aceasta pentru-că șeful lor o suferă, și actualmente se fac presiunile cele mai nepomenite pentru a impune poporului voința președintelui Goës, pentru-ca nu Dr. George Popovici, ci alt candidat să se aleagă.

Președintele Goës va răspunde pentru toate abuzurile electorale și d-sa se va convinge chiar în ziua alegerii că Bucovina a încetat a fi un pașalic turcesc!

Răbdarea proverbială a Românilor bucovineni și-a ajuns capătul!

Nici baionetele gendarmilor nu-i vor ajuta contelui Goës, chiar dacă sânge ar trebui să curgă!!

Asociațiunea transilvană.

— Raport pentru adunarea generală. —

Raportul

comitetului central al „Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român” către adunarea generală extraordinară conchemată pe 10 Martie st. n. 1897 în cauza modificării statulelor „Asociațiunii”.

II.

Referitor la activitatea economică a Asociațiunii. (Observ. de sub 2).

(Urmare).

O activitate deci, care țintește a îndemna poporul să îmbrățișeze diferite ramuri de industrie, să-și întocmească economia în mod rațional, o astfel de activitate devine un mijloc puternic pentru cultivarea respectivului popor, dar’ nici decum nu se poate zice, că ar diferi esențial de scopul cultural.

Că aceste vederi sînt generale și le împărtășesc nu numai alte societăți culturale, dar’ și însuși guvernul, aceasta o dovedește clar între altele cazul „Kulturreglet”-ului transilvan, care încă s’a format pe baza ordinațiunii ministeriale din 2 Maiu 1875 Nr. 1508, și se ocupă foarte intensiv cu afaceri economice și industriale. Așa s. e. în raportul seu pe anul 1891/2 cetim la pagina. 183 următoarele:

Societatea . . . a inițiat și realizat: în Cluj o școală industrială, în Sepsi-Szt György o expoziție seculăscă de industrie și agronomie în Budapesta o mică expoziție industrială ardelenă (bazar) în muzeul industrial; prin mii de apeluri și comunicate de presă am atras atențiunea publicului, autorităților și institutelor din patrie asupra industriei noastre săcești și săsești, mai ales a industriei de țesut. Societatea însăși a mijlocit mii de comande. Pentru studiarea raporturilor industriale din părțile ardeleni am emis un comisar prin orașele industriale ale țerii și acesta a intrat în pertractări cu respectivele societăți industriale săsești și săcești, cu camera industrială și societatea comercială din Brașov etc. Ca un rezultat al acestor pertractări societatea a câștigat și a organizat furnizarea de pelării și postavuri pentru gloate și gendarmerie, care a adus micilor industriali din părțile ardeleni 200.000 fl. și apoi i-a învățat modalitatea furnisărilor pentru erariu. Numeroasele dispozițiuni mici de acest fel nu le mai amintim aci. Societatea a elaborat și a înaintat la ministrul reg. de comerț un memoriu detaliat privitor la raporturile indu-

strială și economice ale părții ardelen, mai ales cu privire la Săcuși și ca un rezultat al acestora a votat în anul acesta toate stipendiile industriale, pe cari le-am înșirat mai sus.

„La singurătatea institutului de bani din provincie a făcut și face, pe lângă garanția corăspunzătoare, depuneri, ear' comitetul central prin filialele și bibliotecile sale populare lăstește în popor ideea asociațiilor agricole de credit...”

„Emke” are în Geogaiul-de-jos o economie de model, și o școală proprie de agricultură, condusă de înaltul guvern, cu 40 elevi, cari, după concursul publicat la pag. 120—121 a raportului amintit, „se califică în toate ramurile agronomiei, mai ales în mod practic”. Ear' după raportul din a. 1892 dă anual 44 stipendii pentru scopuri industriale, școli agronomice și școli speciale (pag. 8.), pentru sprijinirea industriei mici mijloacele comode de sute de mii (pag. 10).

Dacă deci toate acestea nu se pot privi de esențial diferite de scopul cultural al „Emke”-i, nu credem, că în puterea legii asemenea mijloace, în proporțiuni cu mult mai mici, să se poată denega dela Asociațiunea noastră, care își pune de scop cultivarea unui popor sărac și avisat numai la puterile sale proprii.

Pecând deci deoparte credem, că nu poate fi în interesul statului ca poporul român în această direcțiune să fie supus unor măsuri excepționale, de altă parte sântem gata a exprima clar în statute, că Asociațiunea noastră nu privește afacerile economice ca un scop separat, ci numai ca mijloace pentru realizarea singurului scop cultural.

De aceea textul excepțional al §-lui 2 l'am modificat astfel, că am înlocuit expresiunea „starea economică” cu „bunăstarea materială”.

Tot din aceasta cauză am eliminat punctul 2, al §-lui 37 și în punctul 2, (vechiu 7), am exprimat categoric, că societățile inițiate de Asociațiune trebuie să-și compună statute separate și să le ceară aprobarea guvernului.

Ce privește în fine modificările cerute cu privire la §§. 17 și 23, am rugat pe ministrul să binevoiască a absta dela acelea, cu atât mai virtuos pentru-că:

1° premiile și stipendiile industriale — cum am motivat și mai sus — sânt mijloace culturale eficace, cari le aflăm la toate societățile culturale, și fără de cari activitatea noastră ar fi total paralizată;

2° însemnătatea și folosul mare cultural al expozițiilor astăzi e recunoscută de toată lumea cultă, și — abstragând dela împrejurarea, că punctul 2, al §-lui 23 nici nu cuprinde dispoziții cu privire special la expoziții economice — ori-care persoană privată poate aranja expoziții, pe lângă observarea regulilor generale de ordine publică; acest drept deci cu atât mai puțin se poate denega dela o societate culturală.

III.

Referitor la modificarea §-lui 4. (Observ. de sub 3), comitetul a cerut susținerea textului din proiect: „în adunările Asociațiunii nu se pot discuta obiecte religioase și politice, încât acelea privesc prezentul”, și a motivat această cerere cu aceea, că adausul „încât privesc prezentul”, luat de altminteralea neschimbă din statutele vechi, urmărește scopul de a garanta libertatea discuțiilor istorice, cari natural trebuie să atingă și chestiuni politice și religioase și cari în anul unei societăți literare nu pot fi restrinse fără a jigni activitatea ei literară pe terenul istoriei.

Rescriptul ministerial nr. 785/96.

La reprezentațiunea de sus, ce poartă datul de 21 Maiu 1896, comitetul central a primit la 2 Septembrie 1896 rescriptul ministerial nr. 785/96 res. din 11 August 1896, care abandonează pretenșiunea rescriptului nr. 1494/95 din 29 Decembrie 1895, referitoare la limitarea activității Asociațiunii pe teren economic (în special prin, stipendii § 17, expozițiuni § 23), și prin alte mijloace înșirate în §§. 2 și 37, cerând numai precizarea textului în § 2 și întregirea §-lui 6 cu unele dispozițiuni de caracter polițial, nu mai excepționează termenul „poporul român” în § 2, abandonează mai departe cererea referitoare la întărirea alegerii preșidenților prin guvern, admite organismul despărțimintelor și agenților stabilit în §§. 40—47 și primește modificările introduse în §§. 16, 37 și 41, însă insistă mai departe pentru schimbarea titlului și eliminarea cuvintelor „încât privesc prezentul” din § 4.

În special observările acestui rescript sânt următoarele:

„1. Titlul Asociațiunii, așa cum este el definit în § 1, nu corăspunde nici postulatelor de drept public nici raporturilor actuale, pentru-că cuvântul „transilvană” din titlul original nu este identic cu maghiarul „erdélyi” ci numai cu „erdélyi”; deoare-ce însă acest termen din punct de vedere al dreptului public este greșit și deoare-ce în fapt Asociațiunea nu este o reuniune literară și culturală numai a Românilor din părțile transilvănene, ci este a tuturor Românilor din patrie, aceasta trebuie să se exprime și în titlul emendat al Asociațiunii, deci titlul corect, care ar corespunde raporturilor actuale și postulatelor de drept public, ar fi numai aceasta: „Asociațiunea literară și culturală a Românilor din Ungaria”, în limba maghiară: „A magyarországi románok irodalmi és közművelődési egyesülete”.

„2. De oare-ce încheierea §-lui 2 este astfel concipiată, că contra dispozițiunilor punctului IX. din ordinațiunea ministrului de interne 1508/875 foarte ușor s'ar pute interpreta, că această reuniune curat literară și culturală ar fi chemată a realiza și scopuri pur economice, pe când o reuniune culturală nici în această privință nu-și poate atribui alt scop, decât numai promovarea culturii poporului în direcțiune economică, deci textul următor, cu care se încheie §-ul 2: „și în fine, prin ori-ce alte întreprinderi, cari vor pute contribui la prosperarea literaturii și culturii naționale a poporului român din patrie și la bunăstarea lui materială”, cere să se înlocuiască cu următorul text: „și în fine prin ori-ce alte întreprinderi legale, cari pot promova literatura și cultura atât spirituală cât și economică a Românilor din patrie”, (în limba maghiară: „Végre mindazon örvényes vállalkozások által, melyek a hazai románok irodalmát és szellemi, valamint közgazdasági tekintetben való művelődését előmozdítathják”).

„3. Cu privire la §. 4, de oare-ce reuniunile literare și culturale nu se pot ocupa cu chestiuni politice și bisericești, susține pretenșiunea sa din ordinul ministrului de interne nr. 1494/895, ca din §. 4 să se elimineze cuvintele „încât acelea privesc prezentul”. În fine

„4. Considerând că petrecerile, concertele, loteriile, expozițiunile și colectele sânt condiționate dela concesiunea autorităților,

cere ca punctele 3 și 4 ale §-ului 6 să se întregască cu cuvintele următoare: „cu concesiunea autorității”.

Reprezentațiunea comitetului din 29 Octombrie 1896.

Rescriptul ministerial nr. 785, prezentat în ședința comitetului central din 15 Septembrie 1896 (sub nr. prot. 159) a fost predat comisiei exmisse la timpul seu în chestiunea modificării statutelor, pentru pregătirea unui proiect de conclud.

Comisiunea întrunindu-se în termen scurt, a debătut observările ministrului și a înaintat la 27 Octombrie 1896 raportul seu, pe baza căruia comitetul central în ședința sa din 20 Octombrie 1896 (sub nr. prot. 209) a decis a remonstra în contra cererii guvernului de a schimba titlul „Asociațiunii”, ear' cu privire la celelalte pretențiuni ale ministrului.

considerând, că modificarea §-lui 2, propusă de ministru, nu echide din cadrul statutelor promovarea culturii economice a poporului cu mijloacele de cari dispune o societate culturală și că cultivarea intereselor pur agronomice cade în competența reuniunilor agricole, cari se pot înființa în fiecare comitat,

considerând mai departe, că prin eliminarea cuvintelor „încât privesc prezentul” din §. 4, deși nu este apriat precisat, nu poate fi nici eschisă discutarea chestiunilor istorice, de oare-ce activitatea științifică-literară și prin urmare și cea de pe terenul istoriei, este garantată în §. 2 al statutelor,

considerând în fine, că dispozițiunile polițiale, cu cari ministrul voiește a se întregi §. 6, au fost și trebuie observate și pe viitor, fără considerare la aceea dacă aceasta se spune apriat și în statute,

comitetul, ca să contribuie și din partea sa la delăturarea nedumeririlor ministrului și la terminarea pertractărilor, ce atât de mult trăgănează întărirea statutelor, a decis a primi propunerile ministrului de sub 2, 3 și 4 și a făcut următoarele modificări nouă în textul proiectului de statute:

1. a stabilit în mod definitiv textul §-lui 2, care acum sună:

„§. 2. Scopul „Asociațiunii” este: înaintarea culturii poporului român și anume prin inițiere de studii și scrutări și editare de publicațiuni literare, științifice și artistice, înființare de biblioteci populare, muzee și alte colecțiuni, acordare de premii și stipendii pentru diferitele specialități de știință, artă și industrie, expozițiuni, producțiuni și conferențe publice, înființare, eventual ajutorare de școli și internate, organizare de secțiuni științifice și designare de referenți literari în aceste secțiuni, și în fine prin ori-ce alte întreprinderi legale, cari vor pute contribui la prosperarea literaturii și culturii atât spirituale cât și economice a Românilor din patrie”.

2. a eliminat cuvintele „încât privesc prezentul” din §. 4 care astfel sună:

„§. 4. În adunările „Asociațiunii” nu se pot discuta obiecte religioase și politice”.

3. în fine a adaus la § 6 următoarea alineă nouă:

„Întrăcăt aranjarea întreprinderilor numite în punctele 3 și 5”) după legile și ordinațiunile existente ar fi condiționată dela concesiunea autorităților, concesiunea trebuie exoperată”.

În chestiunea pretenșiunii ministrului de a schimba titlul „Asociațiunii”, comitetul a

*) Petreceri, concerte, conferențe, loterii, expozițiuni și colecte.

cerut susținerea titlului vechiu pe baza următoarelor motive:

Prin ordinațiunea ministerială numărul 929—1895, prin care s'a ordonat modificarea unor §§ din statutele „Asociațiunii”, (precum și prin rescriptul nr. 1494/95, urmat la prima reprezentațiune a comitetului), nu a fost absolut amintit sau excepționat titlul „Asociațiunii”, care se folosește neîntrerupt și fără conturbare dela întemeierea societății, timp de 35 ani, și din aceea cauză adunarea generală din 27 și 28 August 1895 nu a putut pertracta modificarea cerută acum ulterior, dto 17 August 1896, nici a putut să dea comitetului în această privință vre-o autorizare. Fără autorizare specială însă comitetul nu poate procedea în acest obiect, de o parte pentru-că modificarea titlului istoric al „Asociațiunii” cade între acele obiecte de mare importanță, asupra cărora numai adunarea generală poate dispune, de altă parte fiind-că pretinsa modificare aduce cu sine, precum vom arăta mai jos, numeroase greutăți și sarcini, pentru cari comitetul nu poate primi răspunderea.

Dacă însă dl ministru de interne ar insista pe lângă pretenția sa și după cele comunicate mai la vale în meritul chestiunii, în acel cas s'ar ivi necesitatea convocării unei adunări generale extra-ordinare, ceea-ce comitetul, între împregiurările actuale și altcum destul de agitate, mai bucuros ar fi dorit să se încungiere.

Lămurind prin acestea partea formală a lucrului, trecem la meritul chestiunii.

Constatănd că expresiunea „transilvană” se întrebunțează și în legislațiunea mai nouă după unione, ba s'a susținut și în titlul Maieștii Sale al Regelui nostru, precum și în titlul altor instituțiuni de drept public (d. e. în numirea statului romano-catolic transilvan), comitetul crede, că dacă se poate folosi cuvântul „transilvană” și în titluri oficiale a mai multor instituțiuni publice, fără a prejudeca dreptului public și stărilor faptice, în acel cas cu atât mai puțin poate fi excepționat în titlul unei societăți private, care n'are nici o însemnătate politică sau de drept public și pentru care acel cuvânt, de sine înțeles, că nu poate avea vre-un alt sens, decât istoric.

Temeinicia acestei vederi mai bine se dovedește prin faptul, că în Ungaria există numeroase societăți științifice, culturale, sociale și comerciale sau industriale, cari folosesc în titlul lor neconturbate cuvântul „transilvană”, deși activitatea lor nu se extinde numai asupra vechiei Transilvaniei, ci membrii lor ca și ai societății noastre se înscriu de pe întreg teritoriul patriei noastre, ba unele dintre numele societății nici nu au reședința în Transilvania, ci în Ungaria proprie, și totuși se folosesc în titlul lor de cuvântul „transilvană”.

Drept dovadă amintim următoarele societăți:

I. Cu reședința în Cluj:

1. Erdélyi muzeum egyeslet.
2. Erdélyi gazdasági egyeslet.
3. Erdélyi pincesz egyeslet.
4. Erdélyi bank és takarékpénztár.
5. Erdélyi keresk. és hitelbank.
6. Erdélyrészi m. közmiv. egyeslet.
7. Erdélyrészi kárpátgyelet.

II. Cu reședința în Sibiu:

8. Erdélyi egyetli bank.
9. Siebenbürgischer Karpatenverein.
10. Siebenbürgischer Verein für Landeskunde.

— O dragoste ideală și curată cum numai pentru ideale poți să simțești. Ca-și când „ți-s'ar zice: Vezi-o cât e de frumoasă, înălță-tești de ea toată gândirea, iubește-o cu o dragoste fără margini, — dar” a ta n'o să fie!

Să n'ai ce vrei, — în vezi să n'ai, cum a zis Goethe!

— Bine, foarte bine a zis. Dar' când te gândești serios ai putea-o tu face fericită, ai putea să-ți închipui? Nu vezi tu, că totul e numai o copilărie, care vine fără să ști de unde și trece fără să ști cum? Căci în urma urmelor unde avea să ducă dragostea voastră?

Virgil rămase cu capul în pământ. Unde avé să ducă dragostea lor? Vedeă, că prietinelui lui are dreptate, dar' acum nu o putea recunoaște aceasta.

Rămas singur se simți încâtva mai ușor, dar' în scurt îl cuprinsese earăși neastim-pérul. Eși puțin la stradă să cumpere niște chipuri sfinte pe seama Beatricei, apoi se puse să-1 scrie.

Gândurile-i sburau de-a valma prin creeri, încât „i-se paré că le aude vuetul și el nu știa de unde să înceapă. Prea ti era plină inima și prea îngreunat capul.

„I-se părea că o vede earăși înaintea lui, auzia glasul ei dulce și se uita în ochii ei.

Ochii — da, ochii! Câtă vrajă și câtă tainică văpaie era în ei, și cât de cu drag

11. Siebenbürgischer Verein für Naturwissenschaften.

12. Siebenbürgischer sächsischer Landwirtschaftsverein.

13. Siebenbürgischer allg. evang. Frauenverein.

III. Cu reședința în Budapesta:

14. Erdélyi erdőipar részv. társaság.

15. Első erdélyi aranybánya részv. társaság, s. a.

Dacă toate aceste societăți, înființate unele în timpul mai nou, pot folosi neconturbate titlul „transilvană” și numai societatea noastră va fi silită să-și modifice titlul pentru acel atribut, folosit acum de 35 de ani, atunci dispoziția ministrului de interne în ochii publicului român cu drept cuvânt va fi considerată ca o măsură excepțională, aplicată numai față de Români și ca atare nu va pute să provoace decât resens și nemulțumire.

Corectitatea punctului nostru de vedere, desfășurat mai sus, o dovedește însuși ministrul de interne prin aceea, că titlul societății nu l'a excepționat, când a supus reviziunii statutele noastre din punctul de vedere al dreptului public și a designat prin ordinațiunea nr. 929—1895 acei §§ „cari, în unele privințe, se află în contradicțiune cu actualele stări de drept public, precum și cu legile cele mai nouă și ordinațiunile din vigoare, cu cari sânt a se aduce în armonie”.

Ear' dacă la 1895 titlul societății n'a fost în contradicțiune cu dreptul public și cu stările faptice, nici astăzi nu poate fi în contradicțiune, de oare-ce din anul trecut nu s'a făcut încă nici o schimbare în dreptul public sau în stările faptice ale statului.

Credem, că în cele premise ne-a succés a dovedi, că în adevăr nu există necesitatea modificării titlului societății noastre, de oare-ce acel titlu, de importanță curat istorică, nu cade sub punctul de vedere al dreptului public.

Mai trebuie considerate acum greutățile și daunele, ce ar urma pentru societatea noastră din modificarea titlului ei istoric. Pentru-că aici nu e vorba de un titlu, ce are să-1 primească o societate nouă, decât acum se înființează. Din contră, aici e vorba de modificarea unui titlu vechi, istoric, al unei societăți, ce funcționează de 35 de ani, al cărei nume decenii de-a-rîndul s'a folosit în rostul poporului român și se amintește pretutindenea cu pietate și respect, având atâtea suveniri prețioase legate de el.

Dar' chiar să nu voească Excelența Sa ministrul a înseamnă de aceste sentimente ale poporului român, nu va pute însă trece cu vederea partea curat materială a chestiunii.

Societatea noastră, în activitatea sa de 35 de ani, a procurat între altele și frumoase proprietăți imobile și le-a înfabulat în cărțile funduare, dela sine înțeles, pe numele seu de până aci. Modificarea titlului însă ar reclama acum necondiționat să se însușe la oficiile competente numele cel nou al proprietarului, ceea-ce ne-ar cauza spese enorme.

Asemenea greutăți s'ar ivi și față cu numeroasele fundațiuni, ce s'au depus la societatea noastră, dintre cari unele sânt încă pendente în mâinile justiției, ear' altele nici nu ni-s'au predat încă, fiind făcute pe basă testamentară. Modificarea titlului societății va crea neîntrerupte greutăți și cu privire la eventualele proceduri testamentare și de moștenire, pentru a căror delăturare în continuu se vor cere nouă jertfe materiale.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

O rugăciune

— Novela —

de

SIMIN.

(Urmare.)

VII.

Cât de bine-i. Când ai un prietîn bun, căruia să-1 poți spune totul și care voește și poate să te înțeleagă.

Un străin de care nu te leagă nici o legătură de sânge sau de interes, ci singur numai inima și el devine un altregal al tău: „două trupuri și un singur suflet”. Căci inima numai în iubire trăiește și nu e mai nefericit om ca acela care înzădar caută vre-o inimă care să-1 iubească și să-1 înțeleagă și pe el.

Virgil avea și el un prietîn bun și cel dintâiu gând când părăsi spitalul a fost să-și înțelească prietînul. Prea-i era plină inima și prea era goală toată lumea ca să nu fi avut lipsă de el.

A voit mai de multe ori să-1 spună, dar' acum nu se mai putea reține.

— Și să nu-mi rzi Alexandre, te rog, să nu-mi rzi!

Prietinul îl privi lung, prevedea par-că ce avea să-1 spună, dar' ascultă totuși liniștit până în capăt.

Din când în când zimbă cu o prietenească răutate.

— Știeam eu, că earăși ai făcut prostii, după obicei.

— Nu prostii, frate, asta n'a fost prostie. Anzi, continuă Virgil cu voace năbușită, să ne fi văzut când ni-am despărțit altcum ai vorbi. Era numai singură în chilie. Beatrice dragă, i-am zis, știu cum mă despărțesc de d-ta. Sântem numai singuri, aș pute să te iau în brațe, să te sărut.

Atât de cu drag aș face-o, dar' te stimez mult mai tare decât s'o fac, dă-mi măcar mâna. Ea își ascunse mâinile la spate și-i mi spuse că n'are voe să-1 mi-o dea, căci îmi știe gândul. Abia ziceam din când în când câte un cuvânt. Ca-și-când ne-ar fi fost teamă să nu ne podidească plânsul și deodată fără veste i-am apucat mâna. Și ea nu „și-a mai tras-o înapoi, încep să tremure. Beatrice, ângerul meu, fi zisei earăși, știu cât îmi ești de dragă și știu și eu cu câtă gingășie te-ai îngrijit de mine. Dumnezeu să-ți răsplătească, eu numai pot să-ți vorbesc. Peste două zile o să mai vii odată aici, pe atunci îți voi scrie. Și i-am sărutat mâna. Ea își întoarsă capul, apoi când o rugai să se întoacă să-1 mai vedă odată ochii, ei erau plini de lacrimi, pe cari ea nu ti mai ascundea de mine.

Atunci de-ai fi văzut-o! Nu mă mai puteam stăpâni și simți, că „mi-se turbură ochii, ear' Beatrice zimbi, când mă văzu, un zimbet cu lacrimi.

— Ei bine, Virgil, și tu om în toată firea, nu „ți-a fost cu greu să scoți din minți pe o biată călugăriță?

— Și ei nu „i-a fost greu, mă rog, să mă scoată pe mine din minți?

— Asta e altceva. Tu ai ocupațiile tale și ai s'o uiți. Așa-i rostul lumii noastre, care are mai multă minte decât inimă — sau doară nici nu are inimă. Dar' o călugăriță, care e toată inimă, și e departe de sgomotul lumii își va chinul toată viața în dragostea ei ideală. Crezi tu, că ea poate uita așa iute ca unul din minți?

— Ei lasă-mă cu filosofia ta! O să-1 facă bine și ei, sormaniei, când știe că în „lumea cea rea” este o inimă, care e a ei, sau a fost cel puțin. Crezi tu, că nu o va distraze asta?

— Dar' de ce n'o lași cel puțin acum în pace?

— De ce n'o las? Dacă nu pot! Tu știu că trebuie să merg acasă să mă pregătesc pe examen, căci câtă-vreme am fost acolo înzădar am prins cartea în mână. Trebuie s'o mai vâd, să-1 scriu, măcar de s'ar prăpădi toată lumea.

— Și totuși a fost o prostie, Virgil! El păre-că nu-l aude.

„e uita la el, ochii aceia albaștri, pe cari el nu-i sărutase nici măcar odată.”

Pentru-ce a trebuit să fie el așa de rușinos? De ce să n'o sărute, de ce să n'o îmbrățișeze, când ea însuși zicea că nu s'ar fi opus? Și el simția căldura îmbrățișării și i-se părea că gurița ei tremură pe buzele lui. Dar' se oprea earăși tot el, i-se părea că o aude de nou zicându-i: „La ce folos, Virgil? La ce folos?”

Și ea avea dreptate. Apoi făcu un gest iritat ca-și-când ar fi voit să alunge dela sine toate vedeniile și începu a scrie.

Cum fi curgea cuvintele în peană ca atunci noaptea, și cum i-se păreau rupte toate din inima lui. Cărările lor se despărțeau acum ca să nu se mai întâlnească nici-odată. Și el ducea cu sine dragostea ei — o dragoste ideală, care va rămânea totdeauna sus și neatinșă de banalitățile vieții.

„Ear' tu Beatrice, ângerul meu dulce, tu să mă uiți! Ești prea bună și prea nevinovată, decât ca să te gândești vre-odată la mine, decât doară în rugăciune.

„Rămâi tu sus lăcușorul nemuritor, pe care să nu-l turbure slăbiciunea unui om de rînd.”

Templele ti svieniau cu un sgomot surd, o duișie obositoare îl cuprinsese, și ochii i-se umplură de lacrimi.

(Va urma.)

Editor și redactor responsabil: **Teodor V. Păcățian.**
 Proprietar: Pentru „Tipografia”, societate pe
 acțiuni: **V. H. Dressnandt.**

„SOMEȘANA“

instituit de credit și economii, societate pe acțiuni în Dej.

Înființată în 1890.

Capital social: 100.000 fl. — Fond de rezervă: 24.000 fl.

Activele institutului: 45.000 fl. — Circulația anului 1896: 5.000.000 fl.

Primește depuneri spre fructificare după care solvește:

- a) 5% interese după depuneri nestabile și sub fl. 200.
 b) 5½% interese după depuneri nestabile și sub fl. 500.
 c) 6% interese după toate depunerile făcute de biserici, școli, corporațiuni culturale și după acelea depuneri stabile ale singuraticilor, cari sînt peste fl. 500.

Darea de interese după depuneri o solvește institutul separat.

Depuneri stabile se consideră acelea, cari cel puțin 6 luni se fructifică la institut.

Depuneri până la fl. 500, pe lângă prezentarea libelului se pot ridica imediat.

Depuneri se pot face și pe cale postală.

Diracțiunea.

[554] 5-10

Stofe veritabile de Brunn.

6 bucată de 3-10 metri,	fl. 3.10 din veritabilă lână bună	
destulă pentru	fl. 4.10 din veritabilă lână bună	
un rind întreg	fl. 4.80 din veritabilă lână bună	
pentru domni costă	fl. 6.— din veritabilă lână mai bună	lână
numai	fl. 7.75 din veritabilă lână fină	curată de
	fl. 9.— din veritabilă lână mai fină	oaie.
	fl. 10.50 din veritabilă lână foarte fină	

O bucată pentru un rind negru de salon 10 fl.

Stofe pentru pardisii, loden, peruvienne, doskings, stofe pentru ofiicanții de stat ori de trenuri, cele mai fine kamgarnuri și cheviots etc. se expediază pe lângă prețurile de fabrică dela reala și prea cunoscută de solida [766] 3-24

Magazină de fabrică **Kiesel-Amhof în Brunn.**

Mustre gratis și franco. — Spedare conform mustrelor.

Spre observare! P. T. publicul se face atent, că stofele se procură cu mult mai ieftin comandate direct, decât prin intervenirea comercianților. Firma Kiesel-Amhof în Brunn trimite toate stofele pe lângă prețurile adevărate de fabrică fără adaugarea rabatului pentru croitori, care păgubește foarte mult musterii privați.

Portretul
noului Episcop al Lugojului**Dr. D. Radu,**

lucrat fin, ca o fotografie, în mărime de 18×29 cm.

Se poate procura dela Librăria „Tipografiei“, societate pe acțiuni în Sibiu

Prețul 25 cr.

Pentru aceasta sumă se trimite franco prin post.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vânzare:

TABLOUL
DOMNULUI**Dr. IOAN RATIU**

compus din 2 fotografii: una în costum național la 1859 și a doua după ultima fotografie.

Mărimea întregului tablou este de 30 cm. lung. și 24 cm. lăț.

Prețul numai 25 cr. plus 2 cr. porto.

„Tipografia“, societate pe acț. în Sibiu.

Portretul

lui

Dr. Gregoriu Silași,

lucrat după o fotografie, tipărit pe carton fin, în mărime de 24×32 cm. se trimite francat pentru 25 cr.

Librăria „Tipografiei“, soc. pe acțiuni.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni din Sibiu se află de vânzare

TABLOUL
CONDAMNAȚILOR POLITICI
PENTRU CAUSA ROMÂNĂ.**Prețul 2 fl.****„TIPOGRAFIA“, SOCIETATE PE ACȚIUNI, SIBIU.**

Scrierile eminentului și simpaticului poet și prosator

Al. Vlăhuța,

se află de vânzare pe lângă prețurile originale și anume:

- „Iubire“, poezie (1888—1895), editura Carol Müller 1896 fl. 1.50
 „Dan“, roman, editura librăriei E. Graeve & Comp. 1894 (1 vol.) fl. 1.75
 „Dan“, roman, Biblioteca pentru toți, 4 nri. editura Carol Müller 1896, 2 volume à 32 cr. 64 cr.
 „Din goana vieții“, ediția III. (1895) fl. 1.75.
 „Din goana vieții“, (Biblioteca pentru toți, 3 nri), edit. C. Müller 48 cr.
 „Icoane sterse“, nuvele, (Biblioteca pentru toți), edit. C. Müller 16 cr.
 „Un an de luptă“, ed. C. Müller, 1895 fl. 1.25

Cel mai nou volum de nuvele:

„În vîltoare“, nuvele, editura Miloșescu 1896 fl. 1.—

Comandele se se adreseze:

„Tipografia“, societate pe acțiuni, Sibiu.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrieu baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Diplomă de onoare.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI
Placate**BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE**
Carte și epistoleCirculare și preț-curenturi
NoteMare deposit
de cuverte, cerneală, recușite de scris,
ceară de pecetluit etc.Comande din afară
se efectuează repede.Bilete de vizită
după plac și cerereMare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în caseta.**EDITURA „TRIBUNEI“ ȘI A „FOII POPORULUI“.**Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.